

Böyle Dönecek Dünya-1

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (53.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Üzerinde yaşadığımız dünyanın mevcut durumu, dinimiz penceresinden görüldüğünde de insan olmamız açısından da; nasıl bakarsak bakalım iç açıcı bir görüntü vermiyor.

Bir yandan tarihin hiçbir döneminde görülmemiş, büyük bir nimet bolluğu, insan sayısı en yoğun, insan ömrü ortalama itibarıyla uzamış, neredeyse Nuh aleyhisselam kadar yaşama imkânımız olacakmış gibi veriler var. Öbür taraftan her an havaya uçurulacakmış gibi donatılmış şehirlerde yaşıyoruz. Ölümle hayatın bugünkü kadar iç içe olduğu bir zamanı insanlık az görmüştür.

Allah'a iman etmiş müminler olarak sayımız, tarihin en kabarık dönemindedir. Müminler olarak, imanımıza ait konularda tarihin en büyük fırsatlarıyla karşı karşıyayız. Hem ürkmemizi gerektirecek şeyler hem de şükür gerektirenler zirve yapmıştır.

Yetmiş sene önce 'Allahuekber' demenin yasak olup diyenin tutuklandığı, hapse götürülürken de jandarma tarafından bir dağdan atılmanın mümkün olduğu topraklarda bugün şükrederek görüyoruz ki, o hapis emrini veren makamlar, aman milletin çocukları Kur'an öğrensün diye gayret etmektedirler. Ölüden diri çıkmış, katilden merhamet yumağı oluşmuştur.

Bu tam anlamıyla, firavunun sarayında Allah'ın Musa'yı büyütmesi gibi bir tecellidir.

Belki bugün, dünya Müslümanları olarak biz, topraklarımızın işgalinden veya aç kalmaktan, Kâbe'mizin yıkılmasından daha fazla, ağır ve içten içe kemiren bir sorun olarak şunu yaşıyoruz: Kendisi namaz kılan, oruç tutan ve belki de Kur'an ezberi bilen insanlar, hatta din konularından birinde akademisyen olup ilim adamlığı vasfını haiz olanlar ne yazık ki İslam'ın ve Müslümanlar'ın yarını hakkında umut ve güzellik vaadini hissedemiyor ve hissettiremiyorlar.

Sanki İslam ölüm döşeğine düşmüştür de son günlerini yaşıyor, biz de bu son günlerin vârisleri gibi içten kemirilmiş olma hastalığı ne yazık ki ailelerden vakıflara, cuma namazı için toplanan cemaatlerden Müslümanlar adına siyaset yapmaya çalışanlara, şirket kurup yönetmeye çalışanlara kadar hepimizi bir kara bulut gibi etkisi altına almıştır. Elbette hiç kimse tutup "İslam'ın son on senesidir, İslam artık bitti" demiyor. Ama yatırım yaparken insanlar, son günlerine yapar gibi yapıyorlar.

Mesela zeki ve akıllı bir çocuğu; Kur'an âlimi, şeriat ilimlerini avuçlayabilecek yetenekleri olan biri yapma konusundaki yatırım söz konusu olduğunda; bu çocuk Kur'an'a bir ömür harcasın, Müslümanlar'ın şeriatına hizmete adansın dendiğinde; dille söylendiği de olur ama içini içten içe kemiren söz, "çocuğun geleceğini harcamayalım"dır.

Çünkü Kur'an ve Kur'an'a dair konuların "geleceği yok"tur. Sadakaya muhtaç yaşar çocuğumuz. Görme engelli birisiyle evlenmesinde belki sorun yoktur ama başka bölümlerde kabiliyet imkânı var olduğu hâlde Kur'an ilimlerine adanırsa "yazık olur çocuğa." Başka bölümlerde, paralı mesleklerde sıçrayamayacaksa, "eh, Allah'ın dini kurtarıcı" zaten o zaman.

Bu manzara resmen, kimse tarafından deklare edilmiş değildir. Ama genç nesillerin eğitimiyle meşgul olanlar, medreselerde şeriat ilimlerini öğretenler bunu çok rahat izleyebilirler.

Bugün Müslümanlar olarak bir afet yaşadığımız doğrudur, yaygınlığı ve derinliği de gerçekten yüksektir.

Ama iki büyük gerçek, kış gecelerinin derin uykuları gibi daldığımız gafletlerden bizi uyandırmalıdır.

Birincisi: Küfür; güçlü, azgın, saldırgan ve vahşi. Peki, mülkün sahibi Allah'ın takdir ve tasarrufu karşısında küfür büyük müdür? İmanı olan, 'lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah' diyen bir insan, Allah izin vermediği hâlde küfrün İslam'ı ezdiğini söyleyebilir mi? Söylerse mümin olabilir mi?

Sabah namazından sonra ve akşam ezanından önce, *سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ* tesbihini yapmak büyük (sabit) sünnetlerdendir. Ama bu sünneti kuru kuru ve anlamını kavramadan icra edenler, yüz kere tesbih yerine bir kere sabah namazı sonrası camiden çıkınca gökyüzüne bakıp "Ey Rabbim, sen bunları boşuna yaratmadın, dilesen küfre nefes aldirtmazdın ve bütün olanlar senin iznindedir, senin büyüklüğüne teslimim" hissiyatını geçirse içinden, daha büyük sevaplar kazanırlardı.

وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

"Göklerin ve yerin yaratılmasındaki derinlikleri düşünenler..." diyor Allah. Allah'ın yerdeki hikmet ve kudreti yalnızca kavak ağaçlarının büyüyor olması mıdır? Kızılırmak'ın akması mı sadece hikmet ve derinlik?

Eğer tesbihatımız, Allah'ın kudretini tefekkür etmemiz gereken noktalardan bizi geri çekiyorsa o tesbihatın bir yararı yok. Bir kere Allah'ın, ezelî ve ebedî bütün küfürden, İblis'in kurduğu ve kuracağı bütün şer odaklarından 'büyüklük'le ifade edilemeyecek kadar büyük olduğunu, oranlamanın bile yapılamayacağını bilmek gerekiyor.

Bugün muhtaç olduğumuz en temel, en acil ve kurtarıcı sorulardan biri budur: Allah'ın büyüklük ve kudreti karşısında küfür nedir?

Ne buyuruyor kudsî bir hadis-i şerifte Rabbimiz: Kullarım, ins ve cin, hepiniz asi olsanız Allah'ın mülkünden ne eksilir?

Secdelerimiz Allah'ın kudretini mi artırıyor ki secde yapmayınca kudreti azalacak? Âmentü billah derken, ekber olan, Kahhar ve Züntikam olan Allah'a iman ettim demek zorundayız artık.

Bir pireyle fili ölçebiliriz. Sözelimi bir pire, filin üç milyarda biridir diyebiliriz. Allah'ın mülkünde küfrün, ta İblis'in ilk zamanından kıyamete kadar yaratılacak bütün kâfirler, münafıklar ve yarıdakçılarının tamamı hiç bile değildiler. Ya bu Allah'a iman ederiz ya da deliririz.

İkincisi: Elimizdeki Kur'an, zor zamanlarımızda kılavuzumuz olmayacak da ne zaman olacak? Neden elimizdeki Allah'ın kitabı Kur'an'a rağmen saçımız dökülecek ve stresten çatlayacak, gözümüz kararacak hâlde gelelim? Yüreğimizde şifa olması gerekirken stres mi yaşayacağız? Kur'an, sıkıntı ve darlığın yegâne ilacıdır ama Kur'an devleti istiyoruz diye mi bunalacağız? Kur'an bizim hayatımızken ölme ve çökme nedenimiz nasıl olur? Asırlardır insanlığın kurtarıcısı ve geleceğin umudu Kur'an bizim elimizde pili bitmiş bir fenere mi dönecek?

Öyleyse nedir Kur'an'la aramızdaki iletişim sorunu? Ölü dirilten bir kitap olduğu hâlde bize niye yetmiyor? Bunu her sabah sormamız gerekiyor. Sorunumuz, Rabbimizin kitabına itimadımızın problemlidir. Görünüşte elbette kitabımızdır Kur'an ve kimse de bundan şüphe etmez ama "Allah buyurdu ki" dedikten sonrasını kesin olarak uygulamakta sorunlar yaşıyoruz.

Hepimiz bugünden itibaren müfessir ve Kur'an âlimi olalım demiyoruz; ama en azından körü körüne şunu diyelim: Kur'an bize yeter. Boğulurken, son anda dahi yeter.

Hâşâ, namaz kılan insanlar olarak Kur'an'a imanımızda eksiklik var demiyoruz. Konuşanımız ve dinleyenimiz dâhil, hepimiz için bu düşüncenin daha kalitelisi, etki edeni ve bağlayıcısı var diyoruz.

Hicr suresinin son ayetlerini bu bakış açısıyla okuyacağız. Gayemiz, Rabbimizin kitabının gönüllerimize su serpmesiyle alakalıdır. Elbette Kur'an, Hicr suresinin son ayetlerinden ibaret değil; ama düştüğümüz bataklıktan bir sıçrama umudu olsun istiyoruz.

Bilmediğimiz hâlde “Kur'an'ım bana yetecek” demiş olmak, çok bildiğimiz hâlde varlık içinde yokluktan ölmekten iyidir. Kur'an'ımıza teslim olmalı ve Rabbimizin bizi imtihan etmeyi murat ettiği şekilde geçirmeliyiz imtihanımızı.

Resûlullah aleyhisselama Kur'an, yirmi üç yılda indi. Efendimiz, insanlığın içinde yirmi üç yıl Peygamber olarak bulundu. Bu yirmi üç yılı bir kelimeyle özetleyecek olsak, o kelime 'imtihan'dır. Ya Mekke'deki baskı, işkence, hicret, tehdit, sürgün, ölüm ve yaralamadan söz edeceğiz bu süre içinde ya da Müslümanlar'ın aile, fakirlik, ticaret sorunları gibi iç meselelerden söz edilebilir. Hatta ateşler içinde kıvranıp hasta hâliyle Rabbine gitmeye çalışan Peygamber aleyhisselamdan.

Peygamber'imiz aleyhisselatu vesselamın, ailesiyle bir hurma ağacı altında iki gün piknik yaptığı olmadı. Âlemlere rahmet olarak gelmiş bir Peygamber, torununu kucağına alarak yeni evlendiği hanımıyla bir piknik yapamadı. Bugün kendimi namaza ayırdım beni meşgul etmeyin, deyip namaza bile doyabileceği bir günü dahi olmadı.

Eğer Cebrail aleyhisselamın sürekli gelip gittiği bir yerde Peygamber aleyhisselamın yirmi üç yıllık süreci, 'imtihan'dan başka bir kelimeyle özetlenemiyorsa, ümmetinin iki bin üç yüz yıllık geleceği de o demektir. Medine, göklerle yerin birleşik yaşadığı bir şehirdi ve meleklerle kuşatılmıştı. O şehirde imtihanın özetlediği bir kelimeyle yürüyen hayatı olan Peygamber'in ümmetinin bu dünyadan gelecekte ne beklediği önemlidir; iman aynı, Kur'an aynı, cennet aynı, insanlar aynı ama sonuçlar farklı mı olacak?

Ümmetimizin bin-iki bin-beş bin senesi daha olsa, yine de kaderi bellidir: İmtihan. Ya bollukla ya darlıkla, ya afetle ya düşmanla, ya erozyonla ya depremle... Efendimiz aleyhisselam bir zafer olarak sözgelimi Mekke'nin fethini görmüşse biz de İstanbul'u gördük. O kadar benzer ki. Çünkü cennet umudu ve cehennem tehdidi aynı.

Çoğalan camilerimiz, açılan kurslarımız ve imam-hatiplerimize rağmen o yirmi üç senenin bu tarafa taşınmış bir görüntüsünü yaşıyoruz. Bakışımızı ve kavramlarımızı bu minvalde düzeltirsek, tank paletlerinin altında dahi ölmeyiz.

Kardeşlerim,

Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in bilhassa hicretten önceki yılları, eziyetlerin zirveye çıktığı dönem oldu. Bu yüzden 'hüzün yılı' dendi o zamanlara. Böyle bir dönemde Allah Teâlâ, Peygamber'imize Hicr suresinin son ayetlerini indirdi. Koruyucusu olan amcası ve eşi Hatice radiyallahu anha annemiz vefat etmiş, en yakın dostları hicret etmiş, dayıları onu savunmayan, yalnız bir Peygamber'e...

Ashab-ı kiramın yüzde yüz propaganda altında tutulduğu, müşriklerin nefes aldirtmadığı bir dönemde Allah çare gösteriyor, Hicr suresinin sonunda. Peygamber aleyhisselam ve ashab-ı kiram, bu ayetleri dinledikten sonra sanki hiçbir sıkıntıları olmamış gibi gördüler hayatı. Çünkü "hele oku da bir bakalım" diye okumadılar-dinlemediler bu ayetleri.

Öyle dinleyenler bu ayetlerden kıyamete kadar hiçbir şey anlamayacaklar. Ama Ebu Bekir'in, Enes ibni Malik'in, Übey ibni Kab'ın, Ali bin ebi Talib'in -radiyallahu anhüm- dinlediği kulakla dinleyenler; bütün sıkıntılarına rağmen sanki sıradan bir günde güneş doğmuş da işlerine gidiyorlarmış gibi devam ederler hayatlarına.

Ayrıca bu ayetlerde, tefsirden okumayı gerektirecek bir şey de yok. Her müminin, Arapça biliyorsa Arapçasından, bilmiyorsa Türkçe mealinden okuyup anlayacağı, “Allah birdir” gibi net bir şeyden bahsediyor.

Keşke Arapçasından bu ayetleri anlayabilseydik ama kelimeleri üzerinde düşündükten sonra Cebrail’in getirdiği standartlarda anlayabileceğiz. Kırbaçlar altındayken Bilal radiyallahu anının kalbi nasıl rahat idiye biz de aynı aşırı olacak ve öyle rahat edeceğiz, Allah’ın izniyle.

Bakalım, “göğsünün daraldığını anlıyoruz ey Peygamber” şartlarının olduğu, Ammar’ın kuyuya atıldığı, Ebu Bekir’in dayak yediği, Resûlullah’ın kızının bile hicret etmek zorunda kaldığı, dayılarına yardım için gittiğinde “Allah senden başka gönderecek Peygamber bulamadı mı!” diye hakaret gördüğü, yeni kesilmiş bir hayvanın enkazının getirilip üzerine atılmaya çalışıldığı bir zamanda Allah, Peygamber’ine dünyanın nasıl döndüğünü neyle gösteriyor.

Bu ayetlerden ders alacağız zira biz de muhatabız, Kur’an aynı Kur’an.

“Biz gökleri, yeri ve ikisinin arasındakileri elbette bir anlam ve amaca göre yarattık. Kıyamet mutlaka kopacaktır. İşte bu sebeple sen onlara iyi davran. Şüphesiz ki senin Rabbin, tam ve mükemmel biçimde yaratan, her şeyi gerçek mahiyetiyle bilendir. Elbette biz sana, devamlı tekrarlanan yedi ayeti ve şu büyük Kur’an’ı verdik.

Onlardan bir kısmına verdiğimiz dünya nimetlerine sakın imrenerek bakma. İman etmiyorlar diye de üzülme. Müminlere kol kanat ger. Ve de ki: Bakın, ben Allah’ın azabından açıkça uyarın biriyim. Nitekim biz, kitabın bir kısmına iman edip bir kısmını inkâr edenlere de azap indirmiştik. İşte onlar Kur’an’ı parça parça ettiler de bir kısmına iman edip bir kısmına iman etmediler.

Rabbine yemin olsun ki elbette biz onların hepsini hesaba çekeceğiz ve yaptıklarının hesabını elbette soracağız. Sana emredilene açıkça söyle. Allah’tan başkasına ilahlık yakıştıranlardan yüz çevir. Elbette biz seninle alay eden o müşriklerin hakkından geliriz. Onlar Allah’tan başka bir ilah daha bulunduğunu kabul edenlerdir.

Ama yakında başlarına gelecekleri öğrenecekler. Onların söyledikleri yüzünden göğsünün daraldığını elbette biliyoruz. Ama sen Rabbine hamd ile tespih et. Ve sana ölüm gelinceye kadar Rabbine kullukta bulun.”

Gökler, güneş ve dünya. Bunların arasında kim var? Müminler-müşrikler, cinler-hayvanlar, dağlar... Senin Allah’ın her şeyi bilerek ve hesapla yaratan bir Allah’tır. Müşrikler tesadüfen defolu çıkmadılar. Allah murat etti de Kâbe’nin dibinde taş olarak yaşadılar.

İşte bir seçimden sonra rahat edeceğini düşünenlere Allah’ın cevabı. Çünkü **hesaplaşma, seçim sandığında değil kıyamettedir. Seçim, yatırım, vakıf-cami açmak, nesil yetiştirmek... Allah’ın dünyaya biçtiği ömre göre bir soluk bile değiller. Ezelî ve ebedî olan Allah’ın dini de ezelî ve ebedîdir. Bir günlük seçim, on senede yapılmış camiyle İslam’a zafer ya da ölüm biçemezsin. Elbette kıyamet kopacak ve sandık orada kurulacak.**

Peygamber’e tesellisidir bu Allah’ın. “İşte bu sebeple sen onlara iyi davran.” Yani iyi davran onlara.

Kardeşlerim,

Mezarlıklarda ‘el-Fatiha!’ diyerek Müslümanlar’a Kur’an’ı pay olarak veriyoruz ama “göğsünün daraldığını biliyoruz” diyerek Kur’an’ı, işkence altındakilere şifa olarak veren Allah’ı göremiyor muyuz? Demek ki Fatiha, dünya stratejilerimize yetecek güçtedir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.